

RA'ANANA COMMUNITY KOLLEL

Torah Bytes

A weekly Dvar Torah on the Parsha by Rabbi Dovid Horwitz
and the Rabonim of the Raanana Kollel
Vayeichi 5784

In memory of Yaron Chitiz z"l who died al Kiddush Hashem defending Am Yisrael

Issue 10

The Parsha opens by telling us how Yaakov lived in the land of Egypt for seventeen years, bringing his total years to that of 147. Why does the Torah need to tell us that he lived for 17 years? We were just told at the end of last week's parsha that Yaakov was 130 years old. It would have sufficed for the Torah to tell us in this week's parsha that Yaakov died at 147 years of age. I could do the math myself and reach the conclusion that he lived in Egypt for the last 17 years of his life. Why does the Torah need to stress this point?

I believe that the Torah is pointing out to us what the true purpose of life is and how one's life is meant to be measured. If the goal of life is longevity, to live as long as possible, then it would seem that the longer a person lives, the more successful we view that person's life to be. We tend to look at a person who lived into his nineties as being "more fortunate" than one who died in his fifties. If this is how life is measured, then when Yaakov came to Paroah and told him that he was 130 years old, he should have been happy to have reached such a ripe old age. Yet Yaakov's response to Paroah was surprising. Yaakov told Paroah that although he was 130 years of age, his years were few and bitter, unlike the years of his father and grandfather.

What prompted Yaakov to divulge this to Paroah? I believe it was a response to Paroah's "out of place" question to Yaakov. When Yaakov came to bless Paroah, Paroah asked him for his age. That is a peculiar question for an emperor to ask an individual! Paroah must have never seen a person so old and he was applauding Yaakov for having reached such longevity. To that Yaakov replied that we do not measure our lives by the length of years we live. Rather, we measure our lives by

Rabbi Itamar Gibli

Rav in Kehillat KBA shul

We are all special. Each and every one of us. We know it. Our parents told us that. But did they?

The reason why many of us don't feel special, is because we never examined our personality. It requires too much honesty and wisdom, it is easier to just know who I am not, rather than to figure out who I am. Yaakov Avinu "blesses" his sons by pointing out their strengths and character traits. Get to know yourself! You are special! Sometimes the people around us don't give us the validation that is needed for us to feel special, they are too busy getting to know themselves. Our sages teach us based on the words of the blessing to Yehuda, that "smiling to a friend, is greater then quenching one's thirst". When we smile to someone, we recognize his potential for greatness. May we merit to appreciate ourselves and the people around us. Shabbat Shalom!

the number of years that we **truly** live! Most of our lives we are involved in mundane matters that do not help us build ourselves into the spiritual forces that we are meant to become. If we subtract the amount of time we spend in life sleeping, eating, watching television, engaging in other entertaining activities, and we count the days and years that we are actively serving Hashem and enlightening others, then we would find the sum total to be a far cry from the physiological years we are allotted in this world.

The Torah was telling us that Yaakov **truly, truly** lived during his final 17 years. Yaakov grew into the spiritual powerhouse that he was because he squeezed a full 17 years of pure, non-stop, intense, service to Hashem, aside from his achievements during the first 130 years.

Yaakov is telling us that the length of years that a person is allotted by Hashem is not as important as how we live those years that are allotted to us. If we use every moment of life to serve Hashem, then our years count tremendously.

I pen these words after hearing the devastating news of the fall of Yaron Chitiz in battle. I have known Yaron since his birth and although I cannot begin to even know how to comfort the Chitiz family, the only thing that gives me some ray of comfort is to know that although Yaron was not allotted length of years, he lived his life to the fullest, living according to the Torah and ultimately, giving up his life to protect Am Yisrael and Eretz Yisrael. If 17 years of true living made Yaakov the giant he was, we can only take solace that Yaron's 23 years of true living made him into a giant of a Jew, who's life was lived to the fullest and who's life truly truly mattered!

NEW

DAF YOMI SHIUR
RABBI ITAMAR GIBLI

SUN-FRI | TIME 6:15 AM
STARTING
MASECHET BAVA KAMMA

AHUZA 198 RAANANA
SECOND FLOOR
SHACHARIS 7:00 AM

0587945168 Find us on

Minyanim at the kollel Mincha 12:50 16:36

Shacharis 7:00 8:15 Maariv 17:07 18:00 20:00

Our learning at the kollel this week will be for the merit
of our brave soldiers, hostages, and injured
please come and join us!

Torah Bytes

דבר תורה שבועי מפי רבני הכולל הקהילתי ברעננה
פרשת "ויחי" התשפ"ד

לעילוי נשמת החייל הקדוש שאול גרינגליק הי"ד

פינת ההלכה

ראש בית המדרש הרב שבתי יגל שליט"א

אודות המנהג לומר בסיום חזק חזק ונתחזק

הנה כתב הרמ"א שנוהגים לומר בכל פעם למסיים לקרוא בתורה – 'חזק', והסמיכו מנהג זה ממה שנאמר ליהושע 'לא ימוש ספר התורה הזה מפריך' וכן נאמר שם 'חזק ואמץ', ומכאן רואים שמי שמחבר לתורה יש לומר לו 'חזק!' וכמה הסברים נאמרו בטעם מנהג זה, או משום שהתורה מתשת כוחו של אדם, ולכן צריך לברך ולאחל לעולה לתורה שיתחזק, או על פי דברי הגמרא בברכות שדברי תורה תמיד צריכים חיזוק, ועוד. ואכן אנו נוהגים לומר לעולה לתורה לאחר עלייתו 'ישר כח' או כפי הנהוג לומר אצל הספרדים 'חזק וברוך'.

המנהג שכל הקהל כולו אומר יחד 'חזק' בסיום אחד מחמשת חומשי תורה, מקורו מורכב מדברי האבודרהם והלבוש גם יחד, שהנה ברמ"א המובא לעיל, לא משמע בהכרח שהכוונה לאחל זאת רק למסיים את התורה בשמחת תורה או את החומש, וכן לא משמע בהכרח שהכוונה לומר זאת כל הקהל ביחד, אמנם בלבוש כתב שבשמחת תורה כשמסיימים את התורה עונים כל הקהל ואומרים בקול רם 'חזק', ובאבודרהם מביא שהמנהג הנ"ל לומר למסיים 'חזק' נהגו אותו בספרד רק כשמסיימים כל ספר וספר מחמשי התורה. ובכמה ספרים מובא המנהג לומר ג' פעמים 'חזק' ועולה בגימטריא 345, שהוא גימטריא של 'משה' רבינו נתן התורה. וכיום הנהוג לומר הוא 'חזק חזק ונתחזק' וכנראה הוא על פי לשון הפסוק 'חזק ונתחזק בעד עמינו ובעד ערי אלוקינו' וה' יעשה הטוב בעינינו' ואופן האמירה הוא שהבעל קורא

מסיים את הקריאה בתורה במנגינה מיוחדת, הקהל עומד על רגליו ואומר בקול רם 'חזק חזק ונתחזק', הבעל קורא חוזר ואומר 'חזק חזק ונתחזק' ולאחר מכן העולה לתורה מברך את ברכת 'אשר נתן לנו תורת אמת'. והנה העירו הפוסקים שהעולה לתורה עצמו אין לו לשתף עצמו עם הציבור באמירה זו, וזאת משום שתי סיבות: (א) משום חשש 'הפסק', שהרי העולה לתורה צריך לברך לאחר הקריאה, ואם כן אינו יכול להפסיק בדיבור שאינו מחויב בין הקריאה לברכה, מה שאין כן הקהל והבעל קורא.

ב) מאחר וכל מטרת אמירה זו היא לאחל לעולה לתורה 'חזק' אם כן אין כל עניין שהוא גם כן יאמר זאת ויאחל לעצמו בלשון נוכח 'חזק'... והנה לפי הטעם השני היה אפשר שהעולה לתורה יאמר רק 'ונתחזק' מאחר שבאמירה זו כולל עצמו עם הציבור, או שיענה לעומת הציבור ויאמר להם לאחר אמירתם 'ברוכים תהיו' או 'חזקו ואמצו גם אתם', אולם מאחר ויש לחוש ל'הפסק' אין לעולה לתורה לומר קודם ברכתו שום אמירה. אולם כמדומה שרק אצל ציבור המדקדקים מקפידים על כך, אך בקרב עמך ישראל לא מקפידים על כך, וכנראה מחמת חוסר ידיעה, אבל כבר כתבו הפוסקים שאין להרעיש העולם בשביל כך, ויש מקומות שנוהגים שעולה לתורה אומר זאת אף לכתחילה, וכנראה שלא חששו ל'הפסק' מחמת כמה טעמים, ולטעם השני לא חששו מאחר ויש לפרש שהעולה לתורה אומר זאת לבעל קורא, שגם הוא היה מחובר לתורה וגם הוא זקוק לברכה זו.

להצטרפות לקבוצת
'יורט לשולחן שבת'
בוצאפ סרוק את
הברקוד

התחילו לגחך על הקצין שטען שהאיכר המרוט הוא קיסר צרפת האגדי - בעוד ששני הצרפתיים חומקים משם באין מפריע. וחשוב מכך - בחיים. למחרת קרא נפוליאון לגנרל שהיה איתו - אחרי הכל להרים יד על הקיסר זה אירוע שמחייב התייחסות. "אתה חייב להיענש" אמר לו נפוליאון "אל מצד שני העונש חייב להיות מידתי למה שעשית. כלומר עונש כזה שיוביל בסוף לכך שזה יציל את חייו - ולתזמן כזה דבר רק אלוקים יכול!" זה מה שיוסף בעצם אומר לאחיו, בעיקרון עשיתם פעולה שהיא "מחשבה לרעה" אבל אלוקים חשבה עלי לטובה, בסוף יצאתי מכל הסיפור כמלך על אימפריה. אם ארצה להעניש אותכם זה חייב להיות בצורה כזו שבסופו של דבר כל אחד יהיה מלך, וזה אין בכוחי לעשות. אז נכון לפעמיים אנחנו מקבלים מכה, אבל יכול להיות שהמכה הזאת היא זו שתציל את חייו. "אתם חשבתם עלי לרעה האלוקים חשבה עלי לטובה"

וורט לשולחן שבת

הרב משה אריאל מרגי שליט"א

הסטירה של נפוליאון

בפרשיות האחרונות אנחנו מלווים את סיפור מכירת יוסף. בפרשה מסופר על סגירת המעגל. בקשת הסליחה של האחים מיוסף והפיוס. "וילכו גם אחיו ויפלו לפניו ויאמרו: הננו לך לעבדים. ויאמר אלהם יוסף: אל תיראו כי התחת אלהים אני. ואתם חשבתם עלי רעה, אלהים חשבה לטובה למען עשה כיום הזה להחיות עם רב. ועתה אל תיראו אנכי אכלכל אתכם ואת טפכם. וינחם אותם וידבר על לבם". אם נשים לב יוסף לא מכחיש את העובדה שהאחים התכוונו לרעתו, ומבחינה עקרונית יש כאן עוול, הוא גם לא ממשיך ואומר שמכיוון שיצא מזה בסוף טוב, אז הכל בסדר. מה שהוא כן אומר שבגלל שיצא מזה טובה והוא לא אלוקים לכן אין שום סיבה שהוא ייפגע בהם. שמעתי פעם - ספק סיפור ספק משל - שימחיש את הנקודה. וכמו כל סיפור טוב, הוא מתחיל בנפוליאון בונפרטה. כשנפוליאון ניסה לכבוש את רוסיה הוא חשב שזה יהיה די בקלות, אבל בפועל הדברים לא הלכו כמתוכנן והמלחמה התארכה. באחד הימים הוא החליט ללכת ולבדוק מה המורל בצד הרוסי, האם הם תשושים וחוששים או שעדיין הם ששים עלי קרב. כשהוא מחופש לאיכר רוסי יצאו הוא ואחד מהקצינים שלו לעיריה הרוסית הסמוכה. שם נכנסו לפונדק, ובפונדק - נכנסים ויוצאים חיילים וקצינים רוסים לשתות משהו ולשוחח. ישב נפוליאון וקצינו בצד והקשיבו לשיח של החיילים. והנה מקרה הפונדק קם חייל רוסי ואמר: "הנה הוא" הצביע על נפוליאון. "זה נפוליאון!" האיש שיושב שם בפניה זה נפוליאון!"

הקיסר הצרפתי קפא, האפשרות שהוא מסיים את חייו בפונדק רוסי נידח לא הייתה האפשרות המועדפת עליו... לפתע התעשת הקצין הצרפתי שהתלווה לנפוליאון והוא נעמד והתחיל לשאוג על נפוליאון: "כמה זמן לוקח להביא עוד כוסית!?" ואז סטר בלחיו של נפוליאון סטירה מצלצלת. החיילים הרוסים

Let's share together
At the end of the
year

Please consider making an end of the
year tax deductible donation for 2023 to
enable the Kollel to continue to teach
Torah to the Ra'anana community

DONATE NOW

RCK RA'ANANA
COMMUNITY
KOLLEL

לתרומות
לדבר את חבורתך